

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΚΓ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1244	Ἐν ὄψει τοῦ Πάσχα 9 Ἀπριλίου 2006 ἑσπέρας	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ θεία κοινωνία

Οπρόφητος Ἡλίας, ἀγαπητοί μου, θὰ μᾶς δώσῃ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας αὐτῆς.

Στὸν Ἰσραὴλ βασιλευαν ὁ Ἀχαάβ καὶ ἡ Ἰεζάβελ. Αὐτοὶ πέταξαν ἔξω τὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ εἰσήγαγαν τὴ φυσιολατρία.

Ποιὸς νὰ τοὺς ἐλέγξῃ; Μόνο ὁ Ἡλίας.

Τοὺς ἤλεγξε λοιπὸν. Ἄλλὰ μετὰ τὸν ἔλεγχο οἱ βασιλεῖς τὸν κατεδίωξαν. Ἔφυγε στὴν ἔρημο. Κάθεται στὴν πλαγιά ἐνὸς βουνοῦ μὲ παράπονο. Ἀδημονεῖ. Βλέπει τὴν πατρίδα του, ἄρχοντες καὶ λαό, μέσα στὴν ἁμαρτία. Σὲ μιὰ στιγμή ἀπ' τὸ στόμα του βγαίνουν λόγια ἀπελπισίας: «Θέλω νὰ πεθάνω, Κύριε». Κουρασμένος πλάγιασε. Μὰ μέσ' στὸν ὕπνο του ἀκούει θρόισμα. Τί νὰ 'νε ἄραγε; Ἦταν ἄγγελος Κυρίου, καὶ τοῦ εἶπε: «Ξύπνα καὶ **φάγε**». Ξυπνᾷ καὶ στὸ προσκέφαλό του βρίσκει ψωμί καὶ νερό. Δὲν ἔφαγε πολὺ. Πάλι ὁ εὐεργετικὸς ὕπνος τοῦ σφάλισε τὰ βλέφαρα. Μὰ πάλι τὸ θρόισμα, πάλι ὁ ἄγγελος: «Ξύπνα καὶ **φάγε, γιατί ἔχεις πολὺ δρόμο ἀκόμη**». Ἔφαγε, καὶ μὲ τὴν τροφή ἐκείνη βάδισε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες, ὥσπου ἔφθασε στὸ ὄρος Χωρὴβ καὶ κατοίκησε ἐκεῖ σὲ μιὰ σπηλιά (βλ. Γ' Βασ. 19,4-9).

Αὐτὴ εἶνε ἡ διήγησις. Ἄς τὴν δοῦμε τώρα μὲ τὸ πρίσμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς μας.

Ὁ Ἡλίας ἔζησε τὸν 9ο αἰῶνα στὴν Παλαιστίνη. Ἄν ζοῦσε ὅμως σήμερα καὶ ἔβλεπε ἀπ' τὸ ἓνα μέρος πρόσωπα παραμορφωμένα ἀπὸ τὴν ὀδύνη τοῦ πόνου, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄλλους νὰ διασκεδάζουν, θὰ ἦταν πάλι πικραμένος. Θὰ λυπόταν γιὰ μᾶς, καθὼς θὰ ἔβλεπε τὸν ἀγαπημένο λαὸ τοῦ Κυρίου νὰ τείνη πρὸς αὐτοκαταστροφή (ὅπως δείχνουν καὶ μόνο οἱ ἀπόπειρες αὐτοκτονίας), καὶ θὰ φώναζε: Ἄνθρωπε ἀπελπισμένε, πλησίασε κι ἄκουσε μὲ τὴν ἔκτη σου αἴσθησι, τὴν πίστι, ἄκουσε θρόισμα καὶ φωνή: «**Λάβετε φάγετε...**» (Ματθ. 26,26).

Τί εἶδε, ἀδελφοί μου, ὁ Ἡλίας; **Ψωμί** ζυμωμένο ἀπὸ χέρια ἀγγελικὰ καὶ ψημένο μὲ θεῖο

σπινθῆρα. Καὶ ἡ Ἐκκλησία τί φωνάζει; «**Λάβετε φάγετε...**». Ἄκους λοιπὸν κ' ἐσύ; Ἄν ἀκούς, «λάβε» καὶ «φάγε». Ἄγγελος εἶπε στὸν Ἡλία «φάγε», δι' ἀγγέλου τῆς προσκαλεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ποιὸς εἶνε ὁ ἄγγελος τῆς Ἐκκλησίας; Κατὰ τοὺς πατέρας εἶνε ὁ ἱερεὺς. Ὅ,τι εἶπε ὁ ἄγγελος στὸν Ἡλία, αὐτὸ φωνάζει ὁ ἱερεὺς στοὺς πιστούς: **Ἐλάτε στὴ θεία κοινωνία.**

Ἄλλ' ἐδῶ ἀκούγονται **ἀντιρρήσεις καὶ ἀπορίες**, ποὺ ζητοῦν ἀπάντησι.

● **Ἐγὼ βλέπω ψωμί καὶ κρασί· πῶς ἐσεῖς λέτε, ὅτι εἶνε σάρκα καὶ αἷμα;**

Αὐτὸς ποὺ λέει αὐτὰ ζητᾷ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μέγα μυστήριον· δὲ βλέπει ὅμως καὶ δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ἄλλα μικρότερα μυστήρια. Στὸν κάμπο λ.χ. τὰ πρόβατα βόσκουν χορτάκι· ἀλλὰ πῶς τὸ χορτάκι αὐτὸ γίνεται σάρκα, αἷμα, λίπος, τρίχες; Πάμε καὶ στὸ ἀμπέλι. Πέφτει βροχή, οἱ ρίζες παίρνουν τὸ νερό, τὸ κάνουν χυμό, καὶ μετὰ ὁ χυμὸς γίνεται κρασί· πῶς τὸ ἀπλὸ νεράκι γίνεται κρασί; καὶ πῶς ἀλλοῦ τὸ ἴδιο νερὸ γίνεται λάδι, χυμὸς λεμονιοῦ, πορτοκαλιοῦ κ.τ.λ.; Ἡ ἐπιστήμη αὐτὰ ἀπλῶς τὰ περιγράφει, δὲν τὰ ἐξηγεῖ. Ἄς ἔλθουμε καὶ στὸ διαμάντι. Τὸ διαμάντι, ἂν ρωτήσῃς τὸν ἐπιστήμονα, θὰ σοῦ πῇ ὅτι προηγουμένως ἦταν κάρβουνο. Αὐτὸς λοιπὸν ποὺ ἔκανε τὸ νερὸ κρασί, χυμὸ λεμονιοῦ, λάδι· αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸ χορτάρι σάρκα καὶ αἷμα· αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸ κάρβουνο διαμάντι, αὐτὸς μεταβάλλει σὲ σῶμα του τὸν ἄρτο τῆς θείας κοινωνίας. Θέλετε ἄλλο ἓνα παράδειγμα; Ἡ μάνα, ποὺ κρατᾷ βρέφος στὴν ἀγκάλη, δίνει τοὺς μαστούς της γιὰ νὰ θηλάσῃ. Τὸ γάλα βέβαια εἶνε ἄσπρο. Ἐὰν ὅμως ρωτήσῃς ἓναν εἰδικό, θὰ σοῦ πῇ, ὅτι τὸ γάλα εἶνε αἷμα, τὸ ἀγνότερο αἷμα τῆς μάνας, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν καρδιά της. Πῶς λοιπὸν τὸ κάτασπρο γάλα ἐμφανίζεται κόκκινο; Καὶ σ' ἐμᾶς, ἀδέρφια μου, ὁ Χριστὸς

ἀπὸ ἀπειρῆ ἀγάπῃ, «ὡσπερ πελεκάν τετρωμένος τὴν πλευρὰν» αὐτοῦ (ὅπως ἀκούμε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ), μᾶς δίνει τὸ αἷμα του.

Ὁ Χριστὸς ὑπάρχει σὲ κάθε ἐλάχιστο ψυχουλάκι τοῦ ἁγιασμένου ἄρτου. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας φέρουν τὸ ἐξῆς παράδειγμα. Σ' ἓνα καθρέφτη βλέπουμε τὸν ἥλιο. Ἄν μ' ἓνα σφυρὶ σπάσουμε τὸν καθρέφτη, τότε σὲ κάθε κομμάτι, ὅσο μικρὸ κι ἂν εἶνε, λάμπει ὅλος ὁ ἥλιος. Ἔτσι καὶ στὴ θεία κοινωνία, καὶ στὸ ἐλάχιστο ψυχουλάκι εἶνε ὅλος ὁ Χριστός.

● Ἄλλος ἐφράζει τὴν ἀπορία: **“Ὅλοι νὰ κοινωνοῦμε; καὶ πότε;**

Αὐτὸ ὁ Κύριος τὸ ἄφησε στὴ διάθεσί μας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει: «*Δοκιμαζέτω ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω*» (Α' Κορ. 11,28). Δυστυχῶς ἐμεῖς δὲν κάνουμε αὐτὴ τὴ διάκρισι. Τὶς ἅγιες μέρες πολλοὶ ἐτοιμάζονται νὰ κοινωνήσουν, πόσοι ὅμως «*δοκιμάζουν ἑαυτούς*»; Στάσου, ἄνθρωπέ μου, ποῦ πᾶς; βουτηγμένους στὴν ἀκαθαρσία πλησιάζεις τὸν Ἀκηλίδωτο; Πολλὰ δυστυχήματα καὶ ἀσθενεῖες αἰτία ἔχουν τὴν ἀναξιότητα. Ὁ ἀπόστολος προειδοποιεῖ: «*Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου· διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοὶ καὶ κοιμῶνται ἱκανοί*» (ἐ.ἀ. στ. 29-30).

Τὴ διάκρισι αὐτὴ πρέπει νὰ κάνουν καὶ οἱ ἱερεῖς, ποῦ ἔχουν ἐντολὴ «*Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί...*» (Ματθ. 7,6). Ὁ τσοπάνος, ὅταν βρῆ νερὸ καθαρὸ, δὲν ἀφήνει κανένα νὰ τὸ θολώσῃ. Κ' ἐσύ, παπᾶ μου, πρόσεχε νὰ μὴ θολώσῃ κανεὶς τὴν ἁγία κοινωνία. Ὁ Χρυσόστομος λέει: Ἄν φοβᾶσαι τὸν προσερχόμενον διότι εἶνε μέγας καὶ τρανός, φώναξε ἐμένα νὰ τὸν ἐμποδίσω· προτιμῶ νὰ χάσω καὶ τὴ ζωὴ μου, παρά ν' ἀφήσω νὰ βεβληλωθοῦν τὰ ἅγια. Νὰ χάσης, παπᾶ μου, καὶ τὴ θέσι σου, παρά νὰ κοινωνήσῃς κυρίες περιωπῆς, ποῦ χθὲς ὅλη νύχτα ἀμάρταναν καὶ σήμερα ἔρχονται νὰ λάβουν σῶμα Χριστοῦ. Καλύτερα νὰ χάσης καὶ τὴ ζωὴ σου, παρά νὰ κοινωνήσῃς ἀρχηγούς τοῦ κράτους ποῦ θὰ γνωρίζῃς πῶς εἶνε μασόνοι.

* * *

Καὶ τώρα, ἀδελφοί μου, προσέξτε νὰ ἔχετε τὴν **προετοιμασία** ποῦ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ πλησιάσετε τὰ φρικτὰ δῶρα· δηλαδὴ «*μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης*» (θ. Λειτ.).

● **Μὲ φόβο Θεοῦ** πρὸ τοῦ μυστηρίου. Φόβο ὅπως ὁ Ἰακώβ ὅταν εἶδε τὴν κλίμακα ποῦ ἐφθανε στὸν οὐρανὸ (βλ. Γέν. 28,17), ὅπως ὁ Μωϋσῆς ὅταν ἀντίκρουσε τὴν φλεγόμενη καὶ μὴ καιομένη βᾶτο (βλ. Ἔξ. 3,6), ὅπως ὁ Παῦλος, ὁ

Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος, ὁ Χρυσόστομος. Καὶ ὁ φόβος αὐτὸς νὰ ὑπάρχῃ ὄχι μόνο πρὸ τοῦ μυστηρίου ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ μυστήριον· διότι μέσα σου ἦλθε καὶ κατοίκησε ὁ Ἀχώρητος. Ἐσύ, τὸ σκουλήκι τῆς γῆς, χωρεῖς μέσα σου αὐτὸν ποῦ δὲν τὸν χωρεῖ τὸ Σύμπαν.

● **Μὲ πίστι.** Ὅχι πιθανότητα 99% ἀλλὰ βεβαιότητα 100%. Νὰ πιστεύῃς, ὅτι ὁ Χριστὸς «*ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ*» (Α' Τιμ. 1,15)· ὅτι ἐκεῖνος σὲ ἐπλασε καὶ σ' ἔκανε βασιλιᾶ, κ' ἐσύ τοῦ ἔδωσες ψευδοπορφύρα καὶ ἀκάνθινο στεφάνι· ἐκεῖνος σ' ἔβαλε στὸν παράδεισο, κ' ἐσύ τοῦ ἔδωσες γιὰ βρεφικὸ κρεβάτι μιὰ φάτνη καὶ γιὰ ἐπιθανάτιο κλίνη ἓνα σταυρὸ· ἐκεῖνος σοῦ ἔδωσε δροσερὸ νεράκι, κ' ἐσύ τὸν πότισες ὄξος καὶ χολή. Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκάλη του στὸ σταυρὸ νὰ σὲ δεχθῇ. Τί σοῦ ζητᾶ; Νὰ τὸν κοινωνῆς μὲ φόβο, μὲ πίστι, καὶ τέλος

● **Μὲ ἀγάπῃ.** Ἀγάπῃ διπλῇ. Ἡ μία φλόγα τῆς νὰ στρέφεται στὸν οὐρανὸ, πρὸς τὸν Κύριον, τὸν ἐράσμιο τῶν ἐρασμίων, τὸν ἀγαπητὸ τῶν ἀγαπητῶν, ποῦ πρῶτος αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε. Καὶ ἡ ἄλλη φλόγα νὰ στρέφεται στὴ γῆ, πρὸς τὸν πλησίον, ἀκόμη καὶ πρὸς τὸν ἐχθρὸ μας, ὥστε νὰ μπορούμε νὰ λέμε κ' ἐμεῖς: «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34).

* * *

Τὸ θέμα αὐτό, ἀδελφοί μου, δὲν ἐξαντλεῖται. Ἄς τελειώσω μὲ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας – ποῦ ἔχουν καὶ δυσκολία στὴν ἐρμηνεία: «*Ὅπου εἶνε τὸ πτῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἄετοί*» (Ματθ. 24,28). Τὸ πτῶμα εἶνε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ ἄετοί εἶνε οἱ πιστοί. Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ 'νε ἄετοί, ὄχι σαῦρες. Ἄετοί μὲ πτήσεις στοὺς αἰθέρας, ποῦ κάποια στιγμή ὅμως χαμηλώνουν γιὰ νὰ λάβουν τροφή. Κ' ἐμεῖς, γιὰ νὰ λάβουμε τὴ θεία κοινωνία, νὰ χαμηλώνουμε. **Νὰ συγκαταβαῖνῃ** ἡ κυρία μὲ τὴν ὑπρέτρια, ὁ πλούσιος μὲ τὸ φτωχὸ, ὁ στρατηγὸς μὲ τὸ στρατιώτη. Νὰ κατεβαίνουν χαμηλά, γιὰ νὰ μετέχουν στὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήριον. Διότι δὲν ὑπάρχουν πολλὰ δισκοπότηρα, ἄλλο γιὰ τοὺς φτωχοὺς κι ἄλλο γιὰ τοὺς πλουσίους.

Πολλὰ δεῖπνα δίδονται, ἀλλὰ ὅλα λησμονοῦνται. Ἐνα τραπέζι ἀξίζει· ἡ ἁγία τράπεζα, ὅπου προσφέρεται τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Ψυχὴ, ποῦ μετέχει σ' αὐτό, θὰ λάμπῃ σὰν ἄστρο.

Ὁ Χριστὸς μας κάνει τὸ πάσχα καὶ σὲ καλεῖ σὲ δεῖπνον. Ἐλα λοιπόν, Χριστιανέ, πλησίασε. Κλείσε στὴν καρδιά σου τὸ Χριστό, «καὶ θὰ αἰσθανθῆς κάθε εἶδους μεγαλειῶ».

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος